

Status prawny Publicznych Poradni Psychologiczno-Pedagogicznych

Mgr Bożena Cioch – KUL STALOWA WOLA

Absolwentka Wydziału Psychologii i Pedagogiki UMCS w Lublinie oraz Studiów Podyplomowych w zakresie poradnictwa psychologiczno-pedagogicznego o specjalizacji -psychoprofilaktyka zaburzeń rozwojowych - KUL Stalowa Wola oraz z zakresu organizacji i zarządzania oświatą. Od ukończenia studiów pracuje w poradniach. Nauczyciel dyplomowany. Liczne szkolenia, kursy, treningi, konferencje z zakresu specjalistycznej profilaktyki i pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Dyrektor Zespołu Poradni nr 3 w Lublinie. Publikuje w czasopismach dla nauczycieli, psychologów i pedagogów. Obecnie kończy pracę doktorską pod kierunkiem ks. prof. dr hab. Jana Zimnego. Jej zainteresowania to organizacja wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci, rozpoznawanie specyficznych trudności w nauce, uzdolnień i predyspozycji uczniów, wsparcie i pomoc specjalistyczna dzieciom i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz rodzicom i nauczycielom.

Podstawę prawną funkcjonowania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych w Polsce tworzą przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 f., Nr 256, poz. 2572 z późno zm.). Stanowią one jedną z organizacyjnie wyodrębnionych instytucji objętych systemem oświaty. Ustanowienie ich jest więc uzasadnione ustawowo. Podobnie jak przedszkola, szkoły różnego typu czy inne placówki oświatowe są one integralną i powszechną częścią całego systemu oświaty w naszym kraju. Artykuł 2 cytowanej wyżej ustawy daje temu wyraz. Jest to bardzo ważny zapis dla istnienia i perspektyw poradnictwa psychologiczno-pedagogicznego w Polsce. Nie są to więc jednostki organizacyjne jedynie wspomagające system oświaty, lecz „objęte nim” co oznacza, że stanowią jego integralną część (scaloną, nienaruszoną). I chociaż Konstytucja RP o nich wprost nie wspo-

mina, to bez ich istnienia szereg zasad konstytucyjnych gwarantujących prawa przysługujące rodzinie i dziecku nie mogłyby zostać zrealizowanych.

Inny charakter mają poradnie rodzinne, a nawet różnego rodzaju poradnie specjalistyczne, prowadzone przez organizacje pozarządowe i osoby fizyczne po uzyskaniu stosownych zezwoleń. Tego typu instytucje „wspomagają jedynie system oświaty”, a organy administracji publicznej, prowadzące działalność oświatową, mają obowiązek z nimi współpracować, ponieważ ich zadania statutowe wchodzą w zakres oświaty i wychowania.

Najczęściej działalność statutową w obszarze poradnictwa prowadzą fundacje stowarzyszenia, zarówno świeckie, jak i kościelne. Domeną organizacji kościelnych związanych z działalnością Kościoła Katolickiego jest prowadzenie poradni rodzinnych i małżeńskich. Implementacja ich celów to m.in. przygotowanie do mał-

żeństwa, rozwiązywanie problemów religijno-moralnych, kryzysów małżeńskich i konfliktów rodzinnych oraz inne poradnictwo specjalistyczne z udziałem interdyscyplinarnych profesjonalistów. Zdarzają się parafie przy których funkcjonują poradnie psychologiczno-pedagogiczne. Mogą one mieć ten sam profil działalności co publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne o których mowa w ustawie. Nie będą one jednak tą samą kategorią jednostek organizacyjnych, co publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty. Te ostatnie posiadają bowiem charakter placówek oświatowowychowawczych w przeciwieństwie do poradni prowadzonych przez organizacje pozarządowe, które mają postać niepublicznych placówek oświatowych, wspierających system oświaty.

Szczegółowe zasady działalności publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych określone są w szeregu aktach wykonawczych do ustawy o systemie oświaty.

Najważniejszym aktem wykonawczym jest Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. z 2003 r., Nr 5, poz. 46). Jak wynika z treści cytowanego wyżej rozporządzenia poradnie te mogą prowadzić działalność statutową w formie: poradni psychologiczno-pedagogicznych i poradni specjalistycznych. Na terenie Polski w 2008 roku ogółem funkcjonowało 560 publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych. W tej liczbie znajdowało się 29 poradni

specjalistycznych w 11 województwach oraz 6 zespołów poradni w 4 województwach, w skład których wchodziły poradnie specjalistyczne i ogólne. Od kilku lat ogólna liczba poradni utrzymuje się na podobnym poziomie. Jeżeli tego typu placówka oświatowa prowadzi równoległe poradnię psychologiczno-pedagogiczną oraz poradnię specjalistyczną to funkcjonuje z reguły w ramach struktury organizacyjnej jako Zespół Poradni. Na przykład w Lublinie działają tego typu placówki oświatowe wyłącznie w domenie publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych (4) oraz zespołów poradni (3). I tak Zespół Poradni nr 3 w Lublinie prowadzi Poradnię Psychologiczno-Pedagogiczną nr 6 oraz Specjalistyczną Poradnię Wczesnej Diagnozy i Rehabilitacji. Inne zespoły poradni działające w Lublinie, w ramach swojej struktury, zarządzają obok poradni psychologiczno-pedagogicznej, Specjalistyczną Poradnią Zawodową (Zespół Poradni nr 1) oraz Specjalistyczną Poradnią Psychoprofilaktyki i Terapii Rodzin (Zespół Poradni nr 2). Ponadto obok trzech Zespołów Poradni funkcjonują cztery publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne, które nie prowadzą działalności specjalistycznej ukierunkowanej na specyficzny, jednorodny charakter problemów, z uwzględnieniem potrzeb środowiska.

Niewątpliwie trudniej jest zarządzać Zespołem Poradni, ponieważ z reguły działa on na podstawie trzech odrębnych statutów, a jego zakres działalności jest szerszy od publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej.

Reasumując należy więc przyjąć, iż są w ramach systemu oświaty dwa typy publicznych poradni, a mianowicie:

1) publiczne poradni psychologiczno-pedagogiczne oraz 2) publiczne poradnie specjalistyczne, które mogą funkcjonować z reguły w ramach tworzonych przez organ prowadzący Zespołów Poradni.

Przedmiot działalności statutowej tych placówek oświatowych, często zamienne zwanych „poradniami”, jest określony w § 1 ust. 1, 2 i 3 omawianego rozporządzenia. Przepis § 1 ust. 1 ogólnie określa zadania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych oraz poradni specjalistycznych. Ich misją jest „udzielanie dzieciom (w wieku od urodzenia) i młodzieży pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym pomocy logopedycznej, pomocy w wyborze kierunku kształcenia i zawodu, a także udzielają one rodzicom i nauczycielom pomocy psychologiczno-pedagogicznej związanej z wychowaniem i kształceniem dzieci i młodzieży”.

Działalność statutowa tego typu placówek oświatowych ukierunkowana jest więc na niesienie pomocy nie tylko dzieciom i młodzieży (w tym pełnoletniej), ale także ich rodzicom, nauczycielom i wychowawcom. Wydaje się, że adresatem tej pomocy w wypadkach, gdy władza rodzicielska nie jest odpowiednio wykonywana, są także rodzice zastępczy oraz placówki opiekuńczo-wychowawcze, w których takie dzieci bądź małoletni przebywają.

Szczegółowe zadania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych określa § 1 ust. 2 rozporządzenia. W szczególności jest to:

1. wspomaganie wszechstronnego rozwoju dzieci i młodzieży, efektywności uczenia się, nabywania i rozwijania umiejętności negocjacyjnego rozwiązywania konfliktów i problemów oraz

innych umiejętności z zakresu komunikacji społecznej;

2. profilaktyka uzależnień i innych problemów dzieci i młodzieży, udzielanie pomocy psychologiczno-pedagogicznej dzieciom i młodzieży z grup ryzyka;

3. terapia zaburzeń rozwojowych i zachowań dysfunkcyjnych;

4. pomoc uczniom w dokonywaniu wyboru kierunku kształcenia, zawodu i planowania kariery zawodowej;

5. prowadzenie edukacji prozdrowotnej wśród uczniów, rodziców i nauczycieli;

6. pomoc rodzicom i nauczycielom w diagnozowaniu i rozwijaniu potencjalnych możliwości oraz mocnych stron uczniów;

7. wspomaganie wychowawczej i edukacyjnej funkcji rodziny;

8. wspomaganie wychowawczej i edukacyjnej funkcji szkoły.

Wydaje się, że każdy statut poradni, zakres zadań określonych w tym przepisie, może odpowiednio modyfikować i rozszerzać. Nie może ich natomiast ograniczać.

Należy zauważyć, że rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 roku w sprawie ramowego statutu publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej nie spełnia swojej funkcji, gdyż nie zawiera wzorów przykładowych statutów, zarówno publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, jak i publicznej poradni specjalistycznej. Wzorów takich nie przygotowują też odpowiednie służby prawne organów prowadzących. Sytuacja taka powoduje, iż organy tych placówek (dyrektorzy i rady pedagogiczne) mają często problemy z właściwym przygotowaniem statutu bądź statutów. Podany

w załączniku do omawianego rozporządzenia ramowy statut nie uwzględnia specyfiki i odrębności tych dwu odmiennych typów publicznych poradni. Brak jest w nim również odpowiedzi na pytanie, czy w Zespołach Poradni obowiązywać powinien jeden, czy też trzy statuty. Z uwagi na okoliczności, iż omawiane poradnie nie mają osobowości prawnej, dlatego ich statuty nie podlegają rejestracji sądowej (w KRS). Z reguły podawane są do publicznej wiadomości na stronach internetowych tych placówek. Znajdują się ponadto w dyspozycji organów prowadzących oraz organów sprawujących nadzór pedagogiczny nad ich działalnością.

Treść statutów tych placówek, zwłaszcza publicznych poradni specjalistycznych, powinna być moim zdaniem powszechnie znana. Wynika to z faktu, iż prowadzą one działalność nieodpłatnie udzielając pomocy specjalistycznej i często są jedyną tego typu specjalistyczną placówką działającą na terenie całego województwa. Taką właśnie placówką w województwie lubelskim jest Specjalistyczna Poradnia Wczesnej Diagnostyki i Rehabilitacji w Lublinie, która jeszcze do niedawna (wrzesień 2006 r.) prowadziła działalność statutową na obszarze całego województwa lubelskiego. Aktualnie poradnia udziela pomocy dzieciom mieszkającym lub uczącym się na terenie innych miast i gmin, które podpisały porozumienie z Prezydentem Miasta Lublin.

W rozporządzeniu wspomnianym wyżej do przedmiotu działalności publicznych poradni odnosi się § 2, który stanowi, iż statut poradni określa cele i zadania poradni oraz sposób wykonywania tych zadań, z uwzględnieniem potrzeb osób korzystających z pomocy poradni. Określa

także organizację i zakres współdziałania z innymi poradniami oraz organizacjami pozarządowymi i instytucjami świadczącymi poradnictwo i pomoc dzieciom i młodzieży oraz rodzicom.

Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że publiczne poradnie mają obowiązek współdziałania z innymi poradniami publicznymi i niepublicznymi oraz organizacjami pozarządowymi (fundacjami, stowarzyszeniami) instytucjami (Kościołem Rzymskokatolickim, parafiami, diecezjami, organizacjami katolickimi i innych kościołów i związków wyznaniowych) świadczącymi poradnictwo i pomoc dzieciom i młodzieży oraz rodzicom. Jest to bardzo ważny zapis rozszerzający obligatoryjną działalność tego typu publicznych placówek oświatowych.

Zadania poradni specjalistycznych określa § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 roku. Poradnie specjalistyczne w województwie lubelskim mogą wyłącznie funkcjonować w ramach Zespołów Poradni. W innych województwach działają także samodzielnie publiczne poradnie specjalistyczne o różnym profilu i charakterze. Przepis § 1 ust. 3 umożliwia im prowadzenie działalności statutowej ukierunkowanej na specyficzny i jednorodny charakter problemów z uwzględnieniem potrzeb środowiska.

Działalność poradni specjalistycznych może być ukierunkowana w szczególności na:

1. wczesną interwencję i wspomaganie rozwoju dziecka w wieku od urodzenia do 7 roku życia;
2. udzielanie pomocy dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym lub z dysfunkcjami rozwojowymi oraz ich rodzicom;

3. udzielanie pomocy młodzieży w rozwiązywaniu problemów okresu dojrzewania;
4. udzielanie pomocy uczniom w dokonywaniu wyboru kierunku kształcenia, zawodu i planowania kariery zawodowej;
5. udzielanie pomocy dzieciom i młodzieży z wybitnymi uzdolnieniami;
6. profilaktykę problemową, w tym profilaktykę uzależnień dzieci i młodzieży;
7. wspomaganie wychowawczej funkcji rodziny.

Wydaje się, że mogą one także prowadzić inną działalność statutową, ponieważ cele i zadania tych specjalistycznych poradni § 1 ust. 3 rozporządzenia wymienia egzemplifikacyjnie, a nie na zasadzie zamkniętego katalogu. O tym czym zajmuje się konkretnie specjalistyczna poradnia decyduje jej statut.

Najczęściej poradnie specjalistyczne prowadzą działalność w zakresie poradnictwa szkolnego, zawodowego i rodzinnego oraz udzielają pomocy dzieciom i młodzieży z trudnościami emocjonalno-adaptacyjnymi w przedszkolu czy w szkole. Rzadziej zajmują się wczesną interwencją i wspomaganie rozwoju dziecka, działaniami na rzecz dzieci i młodzieży z dysfunkcjami rozwoju, niepełnosprawnych czy też profilaktyką problemową. Adresatem propozycji statutowych tych poradni są nie tylko dzieci i młodzieży, ale często także rodzice i całe rodziny (rodzeństwo, a nawet dziadkowie). Bowiern wyraźnie zadania pomocy psychologiczno-pedagogicznej mają być realizowane we współpracy z rodzicami, nauczycielami i innymi pracownikami przedszkola, szkoły lub placówki, innymi poradniami oraz wszystkimi podmiotami działającymi na rzecz rodziny, dzieci i młodzieży.

Realizacja zadań ustawowych i statutowych, zarówno przez publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne, jak i publiczne poradnie specjalistyczne, następuje w szczególności przez:

- a) diagnozę,
- b) konsultację,
- c) terapię,
- d) psychoedukację,
- e) rehabilitację,
- f) doradztwo,
- g) mediację,
- h) interwencję w środowisku ucznia,
- i) działalność profilaktyczną,
- j) działalność informacyjną.

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 stycznia 2003 roku w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach nakłada na dyrektorów tych placówek obowiązek zorganizowania w nich i udzielania uczniom, ich rodzicom oraz nauczycielom pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Przepisy tego rozporządzenia są ważne dla omawianych poradni, gdyż wszystkie typy placówek edukacyjnych zwracają się do nich o udzielenie im pomocy psychologiczno-pedagogicznej, bądź innej pomocy specjalistycznej. Pomoc ta powinna im zostać nieodpłatnie udzielona. Jednym z najistotniejszych zadań publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych oraz publicznych poradni specjalistycznych jest wydawanie orzeczeń i opinii. Te dwa najważniejsze dokumenty stanowią podstawę organizowania pomocy dzieciom i młodzieży.

Przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 roku wymienia najważniej-

sze sprawy w których poradnie te wydają opinie. Należą do nich: a) wcześniejsze przyjęcie dziecka do szkoły podstawowej oraz odroczenie rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego; b) pozostawienie ucznia klasy I - III szkoły podstawowej na drugi rok w tej samej klasie; c) objęcie ucznia nauką w klasie terapeutycznej; d) dostosowanie wymagań edukacyjnych wynikających z programu nauczania do indywidualnych potrzeb psychologicznych i edukacyjnych ucznia, u którego stwierdzono zaburzenia i odchylenia rozwojowe lub specyficzne trudności w uczeniu się, umożliwiające sprostanie tym wymaganiom; e) zwolnienie ucznia z wadą słuchu lub głęboką dysleksją rozwojową z nauki drugiego język obcego; t) udzielenie zezwolenia na indywidualny program lub tok nauki; g) przyjęcie ucznia gimnazjum do oddziału przysposabiającego do pracy; h) przyjęcie do klasy pierwszej szkoły ponadgimnazjalnej kandydata z problemami zdrowotnymi, ograniczającymi możliwości wyboru kierunku kształcenia ze względu na stan zdrowia; i) przystąpienie ucznia lub absolwenta z zaburzeniami i odchyleniami rozwojowymi lub ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się odpowiednio do sprawdzianu przeprowadzanego w ostatnim roku nauki - w szkole podstawowej, egzaminu w gimnazjum, egzaminu maturalnego lub egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, w warunkach i formie dostosowanych do indywidualnych potrzeb psychofizycznych ucznia lub absolwenta. Lista tych spraw nie jest zamknięta i poradnie mogą wydawać także inne opinie określone w przepisach odrębnych. Opinie te nie mogą być wydawane ustnie. Tryb postępowania i ich

wydawania jest sformalizowany. Opinię wydaje się na pisemny wniosek rodziców dziecka. Na wniosek lub za zgodą rodziców dziecka poradnia przekazuje kopię opinii do przedszkola, szkoły lub placówki, do której uczęszcza dziecko. Jeżeli w celu wydania opinii jest niezbędne przeprowadzenie badań lekarskich, rodzice powinni przedstawić zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia dziecka. Rodzice mogą dołączyć do wniosku posiadaną dokumentację uzasadniającą wniosek, w szczególności wyniki obserwacji i badań psychologicznych, pedagogicznych, logopedycznych i lekarskich, oraz opinię wychowawcy. Opinia poradni zawiera: a) oznaczenie poradni wydającej opinię; b) imię i nazwisko dziecka, którego dotyczy opinia, datę i miejsce jego urodzenia oraz miejsce zamieszkania, a w przypadku ucznia również nazwę i adres szkoły oraz oznaczenie klasy, do której uczeń uczęszcza; c) stanowisko poradni w sprawie, której dotyczy opinia, oraz szczegółowe jego uzasadnienie; d) wskazanie odpowiedniej formy pomocy, w szczególności pomocy psychologiczno-pedagogicznej udzielanej w przedszkolu, szkole lub placówce, stosownie do potrzeb, oraz szczegółowe uzasadnienie wskazanej formy pomocy. Opinię podpisuje dyrektor poradni.

W poradniach tych ponadto obligatoryjnie tworzone są zespoły orzekające wydające orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego albo indywidualnego nauczania oraz opinie o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka.

Z uwagi na okoliczność, iż przepis § 5 cytowanego wyżej rozporządzenia jest niewystarczająco precyzyjny oraz zbyt enigmatyczny, a dotyczy niezmiernie

istotnych zagadnień, dlatego też Minister Edukacji Narodowej wydał nowe rozporządzenie z dnia 18 września 2008 roku (Dz. U. Nr 173, poz. 1072) w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych. Zastąpiło ono obowiązujące do niedawna rozporządzenie MEN z dnia 12 lutego 2001 roku w sprawie orzekania o potrzebie kształcenia specjalnego lub indywidualnego nauczania a dzieci i młodzieży... (Dz. U. Nr 13, poz. 114, ze zm.)¹. W ogólnym zarysie nowe rozporządzenie zachowuje podstawowe rozwiązania obowiązujące w poprzednim stanie prawnym, jednocześnie wprowadzając pewne zmiany, które w znaczący sposób wpłynęły na funkcjonowanie zespołu orzekającego.

Określone zostały w sposób wyraźny i zrozumiały procedury związane z wydawaniem opinii i orzeczeń przez zespoły orzekające. Zasady są następujące:

1) Zespoły orzekające mogą działać wyłącznie w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych, w tym także w publicznych poradniach specjalistycznych, wskazanych przez kuratora oświaty. Oznacza to, że tylko niektóre poradnie będą upoważnione do powoływania zespołów orzekających. Dotąd zespoły te powoływane były obligatoryjnie we wszystkich poradniach specjalistycznych. A zatem nie mogą być one tworzone i działać, a tym samym wydawać orzeczeń w niepublicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych oraz poradniach specjalistycznych tej kategorii.

2) Katalog spraw w których zespoły orzekające wydają orzeczenia i opinie jest ograniczony i zamknięty. Mianowicie orzeczenia i opinie mogą być wydawane tylko w pięciu sprawach.

Są to: a) orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej oraz niedostosowanej społecznie, wymagającej stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Należy zauważyć w tym miejscu, iż termin „**zaburzenia i odchylenia rozwojowe**” zastąpiono pojęciem (wprowadzonym do ustawy o Systemie Oświaty nowelizacją z dnia 27.06.2007 f., Dz. U. Nr 137, poz. 1304) – „**dzieci i młodzież niepełnosprawna oraz niedostosowana społecznie**”; b) orzeczenia o potrzebie indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego, zwanego dalej „indywidualnym przygotowaniem przedszkolnym”, dla dzieci, których stan zdrowia uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do przedszkola lub oddziału przedszkolnego zorganizowanego w szkole podstawowej, zwanego dalej „przedszkolem”; c) orzeczenia o potrzebie indywidualnego nauczania dla dzieci i młodzieży, których stan zdrowia uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do szkoły; d) orzeczenia o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych dla dzieci i młodzieży upośledzonych umysłowo w stopniu głębokim; e) oraz opinie o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka od chwili wykrycia niepełnosprawności do podjęcia nauki w szkole.

Tryb i zasady wydawania wskazanych

¹ U źródeł modyfikacji leżą trzy zasadnicze przyczyny: 1) potrzeba dostosowania przepisów wykonawczych do aktualnie obowiązujących treści ustawy o Systemie Oświaty, 2) konieczność wyeliminowania bądź ulepszenia rozwiązań źle funkcjonujących, 3) uwzględnienie potrzeby indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego.

wyżej orzeczeń i opinii są precyzyjnie określone w omawianym rozporządzeniu.

W tym miejscu należy też podkreślić, że orzeczenia wydawane w tych czterech sprawach są decyzjami administracyjnymi w rozumieniu kodeksu postępowania administracyjnego. Podlegają one kontroli merytorycznej i formalnej przez kuratora oświaty oraz Sądy Administracyjne. Dlatego znajomość tego rozporządzenia jest tak ważna w pragmatyce.

BIBLIOGRAFIA:

Ustawa z dnia 7 września 1991 f. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 f., Nr 256, poz. 2572 z późno zm.).

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 f. W sprawie ramowego statutu publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej (Dz. U. z 2002 f., Nr 223, poz. 1869).

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 grudnia 2002 f. W sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. z 2003 f., Nr 5, poz. 46).

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 stycznia 2003 f. W sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003 f., Nr 11, poz. 114).

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 września 2008 f. W sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych (Dz. U. z 2008 f., Nr 173, poz. 1072).

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 lutego 2009 f. W sprawie organizowania wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci (Dz. U. z 2009 f., Nr 23, poz. 133).

STRESZCZENIE

Artykuł jest poświęcony analizie statusu prawnego publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych w kontekście współczesnego ustawodawstwa RP. Autor analizuje formy i typy publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych z uwzględnieniem tych zadań, które one spełniają. Ponadto autor zwraca uwagę na ostatnie zmiany oraz tendencje rozwoju prawodawstwa w tej materii.

SUMMARY

The article is devoted to the analysis of the legal status of public psycho-pedagogical clinics in the context of contemporary legislation of the Republic of Poland. The author analyses forms and types of the public psycho-pedagogical clinics, taking into consideration their tasks. The author also pays attention to the most recent changes and trends in the development of this subject.

„Kocha się tylko to, od czego się cierpi”

G. Flaubert